

EL BÒLIT DE GIRONA PRESENTA A LA CAPELLA DE SANT NICOLAU UNA SELECCIÓ DE TREBALLS VIDEOGRÀFICS DE CLAUDIO ZULIAN ON DESTACA «L'ENTUSIASME», UNA PEÇA PRODUÏDA EXPRESSAMENT PER A L'OCASIÓ I QUE COMPTA AMB LA PARTICIPACIÓ DE VEÏNS DE SALT.

La mirada tranquil·la de Claudio Zulian

CLAUDIO ZULIAN

► **Bòlit, Centre d'Art Contemporani de Girona.** Capella de Sant Nicolau. **Del 24 d'octubre al 9 de desembre.** Horaris: www.bolit.cat

EUDALD CAMPS

■ El desembre de 2002, Claudio Zulian aterrava per primer cop a les Sales Municipals d'Exposició de Girona —quan encara no eren del Bòlit— amb una sorprenent vídeoinstal·lació que adaptava el model que havia utilitzat amb notable èxit a l'hora de retratar el ric teixit social del Raval de Barcelona però aplicant-lo, amb subtils diferències, a la molt més asèptica ciutat de l'Onyar. Zulian, conscient de la dificultat que suposava parlar de Girona com d'una unitat social i política estanca, va optar per centrar-se en tres col·lectius que, bàsicament, no tenien res o quasi res a veure entre ells: uns eren Membres de la Coordinadora d'Entitats de l'Esquerra del Ter, els altres formaven un grup de quatre joves provinents de diferents moviments socials i, el tercer, que estava integrat per allò que solem anomenar «gent de negocis». Una dècada més tard, podem afirmar sense cap mena de dubte que els treballs de Zulian, amb el pas del temps, es dimensionen. És a dir: el primer grup, el de la Coordinadora d'Entitats, es mostrava preocupat perquè barris com Germans Sàbat seguis evolucionant com, finalment, ho

havia fet des que en prou feines eren quatre barraques enmig dels pins i al costat del riu; els segons, més joves, volien desmascarar la Girona de postal i treure a la llum les seves vergonyes integrades per barris exclosos dels circuits turístics habituals com ara Font de la Pólvora, Vila-roja o Can Gibert del Pla; els tercers, com era d'esperar, reclamaven que milloressin unes infraestructures que, de passada, farien millorar encara més la seva renda personal. D'això es tracta: deu anys després, els seus desitjos no només no s'han acomplert sinó que, de diferent manera, les ferides s'han enquistat demostrant que la direcció que mena la nostra societat basada en el consum voraç apunta en direcció contrària a aquella anhelada societat més lliure, transparent i igualitària.

Però Zulian no defalleix: que la seva darrera proposta es tituli *Entusiasme* no és fruit d'un sentit extemporani de la ironia sinó de tot el contrari, a saber, d'una irrenunciable voluntat de fer visible allò que el relat oficial omet de manera conscient. Zulian ho té clar: «Hi ha espais de la ciutat que estan marcats per un signe negatiu; l'exclusió d'imatge és un doble de l'exclusió social». Ni més ni menys: només cal contemplar la imatge que tota ciutat vol projectar d'ella mateixa per descobrir, mitjançant les absències, quins són els col·lectius —amb els seus respectius espais— defenestrats. Per això Zulian és entusiasta:

BÒLIT/ZULIAN

perquè amb el seu treball segueix oferint un contrapunt humà a aquella «ciutat de la iconosfera que dobla la ciutat real», perquè el temps obert de les seves filmacions quasi líquides —com ell mateix les qualifica parodiant Bauman— és un temps de dimensions humanes i, en aquest sentit, subjecte a la permanent reinterpretació. L'exposició que actualment presenta a la Capella de Sant Nicolau torna a encarnar aquesta possibilitat de la que parlàvem: d'aquí deu anys podrem contem-

plar on han anat a parar els desitjos dels saltençs entrevistats per Zulian; sabrem si els immigrants han deixat de ser-ho per convertir-se en ciutadans de ple dret; descobrirem, potser ja sense sorprendre'ns, que els problemes romanen intactes rere altres màscares i només aplaçats per solucions protèsiques. El que seguirà essent lloable és la mirada transversal de Zulian, un artista que quan cal visita el cinema per tornar, amb regularitat profilàctica, als formats híbrids que li resulten més propers.

Dimensió humana

► Tots els treballs de Zulian adopten sempre un punt de vista humà que té en compte les històries individuals a l'hora de dibuixar un possible relat col·lectiu.